

K G J O H A N S S O N

ROOK
AND ROOII

K G J O H A N S S O N

ROCK
AND ROLL

 SAGA
EGMONT

KG Johansson

Rock and Roll

SAGA Egmont

Rock and Roll

Omslagsfoto: Shutterstock
Copyright © 2012, 2020 KG Johansson och SAGA Egmont

Alla rättigheter förbehålles.

ISBN: 9788726741582

1. e-boksutgåva
Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med SAGA Egmont samt med författaren.

Intervjuaren (med tysk brytning, och något trevande, medan Pete Townshend faktiskt somnar): "There are some elements in the story like ... the image in the mirror, the ... pinball and ... the sensibility in general, 'See me, feel me, touch me, heal me', which reflect in a certain sense, ah, the phenomenon of youth sub-culture ... there is narcissism as a kind of new sensibility, as a strong tendency for playing up things, and, and ... no more pulling it into aggressive forms of, ah, a counter-action?"

Townshend (vaknar till): "Umm ... Yeah."

blah blah blah

Cowgirl In The Sand och tonerna var vassa som pilar, först en och en, välplacerade och obarmhärtiga, Robin Hood satte den första i trädet och den andra rätt i röven på den första, sedan en tredje i den andra, tveklöst, utan ansträngning, tre toner vibrerande i ett sällsamt och uthållet ackord. Sedan fler toner, snabbare, pilar i en ständig ström, som flyttfågelsträck, mörka moln mot blygrå vinterhimmel eller nakna spretande björkar, på något sätt skälvande långt ovanför resten av musiken. Väntande, svävande högt uppe medan spänningen byggdes upp till gränsen av vad som gick att uthärda: inte än, inte än ... lite till ... bara lite till ... och i det sista, verkligen det absolut sista tänkbara ögonblicket svepte tonerna ned i kaskader, Richthofens flygande cirkus dök ner ur solen ovanför slätterna vid Verdun och någon skrek någonstans långt borta, kanske av lättnad över skyfallet som till slut vräkte ned.

Sedan bleknade allting bort, försvann i en whiteout, en snöstorm utan snö. Ett slags stillhet.

Det enda som fanns kvar var han själv. Kärnan antog han, inte just då för då fanns han inte, men efteråt. När han aldrig hittade ord för att beskriva något som inte fanns i språket.

Och till slut kom han ned.

Efter orkanen bara ödemark. Allting krossat. Bilvrak, urblåsta hus, taken på trekvart. Ingenting kvar. Ingenting kvar.

Utom lyckliga eller häpna eller förtrollade blickar.

Bardisken. Klockan var halv två och de hade ingenstans att sova.

"Jävla idiot", sa Tomas.

"Trodde du nåt annat?"

Det fanns en äldre herre bakom baren, vit mustasch, vitt hår, donande under disken. Peo sökte ögonkontakt.

"Jamen va fan", sa Tomas.

Mustaschen reste sig upp och Peo hittade hans blick.

"Ursäkta." Peo log vänligt. "Vi har ett litet problem."

"Jaså du", sa mustaschen utan större intresse. Långt över sextio, kanske sjuttio. Smal och vältränad. Mycket tjuvjakt där.

Men han verkade vettig. Till skillnad från galningen som hade stället. Som just viftade med ett rött kort mot Ante och sedan skrattade stort åt sitt eget skämt, skrattade ensam, och hällde upp ett par öl. Tomas skakade på huvudet.

"Jo", sa Peo. Föll in i dialekten. "Det är lite klantigt. Vi har ingenstans att sova."

En liten glimt av intresse under de vita buskiga ögonbrynen. "Skull ni int kör till Vuollerim?"

"Jo. Det var tänkt så. Han skulle köra." Han gjorde en liten gest, ett mellanting mellan att vinka och peka. Mot Ante. "Fast det blev inte så."

"Nä."

Peo log, försökte med hundrawattscharmen. Inte för att den brukade vara särskilt effektiv.

"Så", sa han, "jag undrar bara om du vet någonstans. Om någon har någon gäststuga eller något ledigt rum ...?" Han lät frågan hänga kvar i luften.

Som en av pilarna. Långsamt på väg mot målet.

"Ja hördu", sa gubben. Inget leende. Matter-of-fact. Men pilen hade träffat. "Nog har jag en gillestuga. Men inte är

det eldat där på ett tag. Och det blir direkt på golvet.”

”Det går jättebra”, sa Tomas snabbt.

”Det är bättre än att sova i bilen”, sa Peo.

”Jo fan”, sa gubben med mustaschen. ”He är nitton grader nu.”

”Tack. Vi pratar sen. Går det att få en öl?”

”Jo.”

Och sen, med handen på pumphandtaget:

”Nog måst jag säj, du spela jävligt fint.”

”Tack”, sa Peo.

”Han föreslog det”, sa Tomas. ”På allvar. För en stund sen.”

”Vad då?”

”Att vi skulle sova i bilen.”

De satt vid ett bord längst inne. Nästan inget folk kvar nu. Peo såg på isrosorna på fönstren. Kölden kändes på flera meters håll.

”På allvar?”

”Visst för fan.” Tomas var lugnare nu. De runda kinderna avslappnade, hakan mindre framskjuten. Nu när de hade någonstans att sova. Peo också. ”Jag kör”, härmade Tomas. ”Ta en öl ni. Dom har inga rum här, men jag kör till Vuollerim, det är bara några mil.”

”Trodde du nåt annat?” sa Peo igen. Drack ur halva ölen i ett drag. ”Vi får skylla oss själva.”

”Jag vet. Fast han sa ju.”

”Lita aldrig på nån.”

”Åtminstone inte på Ante.”

”Jävla säkert.”

”Vad gör dom nu då?”

Peo satt med ryggen mot väggen. Spanade bort mot bardisken. Puben var förklädd till pizzeria. Fantasifulla blomkrukor i vägen.

”Brudar.”

"Många?"

"Två, tror jag." Peo kisade lite. Vad fan, han ville inte ha glasögon än. Måste vara dålig belysning. "Svårt att se. Dom är precis i hörnet."

Tomas vände sig om. Ett par sekunder. Tillbaka igen. Höjde på ögonbrynen. Märklig glimt i de blekbruna ögonen, kanske samma tanke som Peo själv hade. Vad fan nu då.

"Sabbe också."

"Fan otroligt."

"Det kanske inte blir så trångt i gillestugan."

"PEO!" vrålade en röst från bardisken. "TOMPA!"

"Tompa?" sa Tomas. "Vad fan var det där för nåt?"

Smeknamnet hade aldrig förr använts och skulle aldrig användas igen. Bara nu när Ante närmade sig bordet. Armarna redan om halsen på tjejerna. En arm om varje.

De hade kört tjugotvå mil på eftermiddagen. Tomas hade rätt, Peo mindes det så snart hans puls hade gått ned efter sista setet och han började fungera normalt igen.

Ante: "Jag kör, det är lugnt."

Det underliga var inte att Ante sa sådana saker. Det underliga var att någon fortfarande trodde på honom.

Bara önsketänkande. Vem ville köra om man slapp?

De hade kommit fram i god tid, strax före sju. Tre matgäster vid ett bord och två fyllon vid ett annat. Att ställa upp grejerna tog mindre än en kvart och Ante bad vänligt om ursäkt i miken. "Vi ska bara kolla ljudet, säg till om det är för starkt."

"Det är för starkt", ropade en av matgästerna. Innan någon ens hade rört ett instrument.

"Är det för mycket kryddat så måste ni prata med köket", sa Ante. Matgästerna skrattade genast. Fullständigt jävla obegripligt.

Fem minuter senare, efter en vers Jumpin' Jack Flash, satt Ante vid matgästernas bord och pratade med dem.

Peo, Tomas och Sabbe beställde pizza och öl. De satte sig vid ett annat bord.

"Han är fan otrolig", sa Tomas. "Nu är han bästa kompis med dom. Han har säkert nån farbror som fiskar i samma vatten som dom. Eller nåt."

"Säkert", sa Peo.

Sabbe sa inte så mycket. Ägnade sig åt sin öl i stället. Han var mörk och dystert, både till sättet och utseendet: lång och smal, hår som var förbluffande svart för hans ålder, någonstans mellan fyrtio och femtio, en stor och köttig näsa med markerade porer. Ögon som verkade se allt men sällan reagerade på något. Han hade en fru, någonstans hade han en fru, vars namn Peo aldrig kom ihåg och inte ens visste om han hade hört. Hon kallades allmänt för Draken och den ende som hade sett henne, förutom Sabbe själv, var Ante.

Efter några minuter till gick Ante förbi Peo och de andra med en öl i handen.

"Ante", sa Tomas genast. Den präktige.

"Va?" Helt oskyldig. Vad är det nu då? "Jag måste prata med dom här, dom är skitroliga."

"Du ska köra."

"Jo men va fan, en öl kan jag väl ta, det är sex timmar kvar."

Och ett par timmar senare, när de skulle börja spela, var Ante så borta att han knappt hittade strängarna på gitarren. Under ett par låtar skruvade Peo faktiskt ned honom lite. Sedan hade han själv plötsligt druckit så mycket att det inte spelade någon roll. Och Ante klarade sig alltid på något sätt. Hur det nu gick till. Det var magiskt.

Och nu, fem timmar och tre set senare, när Ante kom fram till bordet, hade han naturligtvis en tjej under vardera armen.

"Vad fan sitter ni och deppar för?" sa han. Inte lika lång som Sabbe men lika smal, en mun som alltid pratade, ofta i sömnen också, håret i något slags självkrull som tydligen fascinerade tjejer. Senig. Och självsäker. "Vi får sova hos Jenny och Kicki. Och nu ska vi ha efterfest!"

Jenny och Kicki var på sin höjd nitton år gamla. De fnittrade förtjust. Glansiga ögon. Moderiktiga för att vara Jokkmokk.

"Var är Sabbe?" sa Tomas.

"Han och Josse och Hanna köper ut lite vin."

"Å fan."

Helt okay lägenhet, nära puben och stor, säkert tre sovrum plus kök och sånt. Bättre än det kalla golvet i en gillestuga. Alla församlade kring bordet i vardagsrummet. Ett lågt bord, kuddar på golvet. Tonårsjävla. Peo hade inte riktigt förstått vem som bodde här eller om det var flera.

Ante och Sabbe i soffan. Två tjejer mer eller mindre klängande, Jenny och Kicki om Peo mindes rätt. De andra två, namnen bortglömda, tätt ihop vid bordets kortände. Viskande, fjortisfnittrande.

Peo och Tomas på kuddar som tjejerna. Vinglas överallt. Askkoppar.

Och ett ufo.

Det var svårt att avgöra hans ålder. För långt cendréhår, nästan lika trassligt som Antes. Osannolika glasögon med pilotbågar från sjuttitalet. Kort och stadig, satt i en enorm täckjacka inne i vardagsrummet.

Han pratade just om en avknallning. Ingen verkade veta vad han hette.

”Va fan då avknallning?” sa Ante. Utan att släppa taget om Jenny. Eller om det var Kicki.

”Har ni aldrig fått en avknallning?” sa ufot.

”Hur fan ska jag veta det?” sa Ante. ”När jag inte vet vad det är?” Och till Kicki eller om det var Jenny: ”Kan du ge mig en avknallning?”

Kicki eller Jenny gick omedelbart sönder. Fnissade hjälplöst, fick inte fram några ord. Tjejerna på golvet stämde in. Det var medryckande.

Sabbes hand hade letat sig in under tröjan på den andra tjejen. Hon smekte hans underarm. Halva inne.

”Säg nu då”, sa Ante. Försökte spela irriterad men kunde inte hålla sig riktigt. Eller så låtsades han bara.

”Så ni vet int vad en avknallning är?” sa ufot och blottade lite dialekt. Ante försökte säga något men fick inte fram några ord. Peo kände hur han själv började skratta.

Han visste inte åt vad. Ingen visste åt vad.

”En avknallning”, sa ufot och tände en cigarett, ”går till så här. Det går bara på sommarn. Det vill säga mellan sjunde och elfte juli här i Jokkmokk. Nå. Man lägg sej i badet och runka upp ett stånd. Så att staken stick upp över vattnet. Ni vet. Och sen fånga man en fluga och slit av vingarna på han. Och så sätt man han på ollonet. Och det är ju vatten omkring så han kan inte gå nånstans, han kan bara knalla omkring på ollonet. Och det är det som är en avknallning.”

Det fanns absolut inget roligt med det och ändå rann tårarna av skratt i hela rummet.

Ufot reste sig upp, lätt svajande. Han hade levererat sin punchline. Nu trumvirvel och exit.

”Nå vi ses den sjunde juli”, sa han och lyckades på något sätt göra sig hörd. Sen ut genom dörren.

”Vad fan var det där”, sa Ante när skrattet långsamt dog ut.

"Ingen aning hur ska jag veta det", sa Jenny eller Kicki medan Kicki eller Jenny skakade på huvudet.

"Men han är väl härifrån? Jag menar, Jokkmokk är väl inte så stort?"

Tomas skrek rätt ut. Hoppade upp från golvet, vevade med armarna och klöste.

En katt. Vit päls, uppblåst som en boll. Klorna inklösta i bröstet på Tomas.

Kom från ingenstans. Peo hade inte sett till den förr.

Tomas fick bort katten. Inget blod, i alla fall inte synligt. Den vita bollen slank runt hörnet med ett hjärtskärande jamande.

"Fy fan", sa Tomas. "Jag hatar katter."

"Nille", sa tjejen med Sabbes hand under tröjan, sa det efter katten, mjukt och lugnande. "Det är ingen fara."

"Vad fan är det med honom?" sa Tomas. Fortfarande upprörd. "Inte riktigt klok, hoppade rakt på mig."

"Nej men det är lugnt", sa Antes tjej. Liten och mörk, något samiskt över ansiktet. "Nille är lite nervös bara."

"Nervös." Tomas skakade på huvudet, viftade avvärande. "Nervös."

"Han blev sån när han var liten. Jenny var ensam hemma -"

Så tjejen som snart skulle bli uppträdd på Sabbes hand var Jenny. Peo såg på de två andra, på golvet. Han mindes inte vad de hette. Den ljusa var riktigt söt. Stora ögon.

Hon kände hans blick. Såg upp och han såg ned i golvet.

"- han tuggade så mycket på kablar när han var liten", fortsatte Jenny glatt, "och en dag stod jag inne på muggen och fixade håret när jag hörde nåt som lät så konstigt. Jag var ensam hemma. Jag gick ut och såg efter och då var Nille en sån där boll, som nu. Han hade bitit hål på elkabeln till min bergsprängare och satt fast i sladden och skrek."

"Va? Vad fan gjorde du då?" Peo såg hur Ante försökte hålla sig för skratt.

"Jag, vad skulle jag göra? Inte visste jag. Jag gick in på toan igen och stängde dörren och så höll jag för öronen och skrek."

Ante kunde inte hålla sig längre. "Du vad?"

"Jag höll för öronen och skrek. Vad skulle jag göra? Sen efter ett tag så kom jag på att jag kunde dra ur sladden. Då blev han tyst. Efter ett tag. Men han är lite nervös av sig. Sen dess."

Alla brast igen. Jenny såg lite förvirrad ut men skrattade med.

Peo hällde upp mer vin åt sig själv och Tomas.

Han kanske borde ge tjejerna på golvet också. Fråga dom. Den ljusa såg på honom igen.

Fan. Funderade för länge. Han ställde ifrån sig flaskan. Shit.

"Kan jag få lite?" sa hon genast.

"Visst." Han krånglade sig upp på knä. Serverade artigt.

"Och du?" Den mörkare kompis.

"Ja tack." Lika artigt. Lektion på hotell och restaurang. Han hällde, lyckades låta bli att spilla.

"Tack", sa den ljusa.

"Tack", sa han menlöst.

Hon tog synbart mod till sig. "Du spelade väldigt fint."

Han letade efter något att säga.

"Gillar du Neil Young?"

"Va?" sa den ljusa.

Peo visste inte vad han skulle säga.

"Neil Young", sa Ante från soffan. "Från Kanada. Sångare och gitarrist. Gör världens bästa låtar."

"Jag vet inte", sa den ljusa osäkert.

"Vad lyssnar ni på då?" sa Peo lamt. Han önskade att han mindes vad de hette. Hanna, var det så? Vilken i så fall?

"Pink", sa den mörka. "Och Christina Aguilera. Och Moby."

"Å fan. Moby. Varför det?" Det slank ur honom innan han hann tänka.

"Jag gillar honom?" En aning trotsigt.

"Fast jag gillade en del av det ni spelade också", sa den ljusa. "Den där långa låten med solot. Du spelade jättefint."

"Tack", sa han igen.

"Jag önskar att jag hade spelat in det. I telefonen bara. Jag hade velat ha kvar det."

Peo såg upp och mötte Antes blick. Fick en teaterblinkning. Herregud, sa blinkningen, vilket läge. Tydligaste sen Lennon mötte Ono.

"Tack." Han vände sig mot den ljusa igen. Kände att han började låta som en åttiotalslåt med samplereffekter, tack, tacktack, tacktacktack. "Men", han letade förtvivlat efter något att säga, grep efter det första halmstråt han hittade, "men det blir oftast inte samma sak. När man lyssnar efteråt."

"Vad då?" Hon rynkade pannan. Visade att hon ville förstå.

"Om man ser konst som en process", sa han. Han var väl medveten om det hopplösa. Totalt fel jävla väg. Alla varningsklockor ringde vilt. Han fortsatte ändå, utan att riktigt veta varför.

Nej. Han visste varför. Helvete också.

"Som något som händer mellan en skapare och ett verk, och sen mellan verket och nån lyssnare eller betraktare. Då blir verket alltid olika, eftersom lyssnaren, som du i kväll, aldrig är samma person."

"Nog vet jag vad jag tycker."

"Jo men vänta", sa han, kände mot bättre vetande hur han blev varm i kläderna. "Det är så mycket som spelar in. Du hade druckit ett par öl i kväll antar jag, eller vin,

nånting, och du var där med, med din kompis och ni trivdes och du vet, biorytmer och allt det där. Det spelar in." Han avbröt sig plötsligt. Hennes kroppsspråk hade förändrats. Det mjuka var borta.

"Men jag vet väl vad jag tycker."

För sent. Missat tåget.

"Det är klart." Han försökte skrapa ihop resterna. Kände Antes klentrogna blick och undvek den. "Men jag tycker bara att det är intressant att tänka på sånt där. Vad man egentligen tycker och varför." Han kände hur han slickade sig om läpparna, en nervös reaktion utan tvivel. Såg vad hon måste se, en normalbyggd kille av normallängd med normalblå ögon och normala ansiktsdrag, allt normalt utom det för långa håret. Och konstigheterna som han inte kunde låta bli att haspla ur sig. "Som när man upptäcker ny musik, du vet, man kan göra det på olika sätt. Man kan höra en låt på radion, eller få den av någon kompis, eller ha en lektion i musikhistoria eller vad som helst. Och alla dom där sätten betyder nåt. Dom påverkar hur man upplever låten." Och där kom det. Han hade förstått att Anna skulle dyka upp och nu gjorde hon det, sovande i sängen efter deras första natt, länge sedan. Och han själv på huk framför hennes CD-skivor. Längre sen men han skulle aldrig glömma. "Typ om man har övernattat hos en tjej och vaknar på morgonen och hon är inte där eller så sover hon, och man letar bland hennes skivor, förr kunde man göra det i alla fall, när folk hade CD. Och så hittar man nåt som man spelar eller väcker henne med och den låten blir nåt speciellt."

Nej, det var inte så jag menade, jag tänkte bara på ett minne, ville han säga, för han såg hennes blick, han hade lämnat spelreglerna och pratat om att övernatta hos en tjej, hon trodde att det gällde henne.

"Förstår du vad jag."

Han orkade inte ens fullborda meningen.

"Jag vet vad jag tycker", sa hon, case closed, och han undrade hur han alls hade kunnat se henne som attraktiv.

Hon och kompisen stannade i några minuter. För formens skull. Peo hade inget att säga. Tomas spanade efter kattmonstret.

Paren i soffan bytte saliv.

"Jag måste gå nu", sa den ljusa. Hon reste sig upp.

"Men du har ju nyss fått ett glas vin."

"Jag måste ..." Hon mumlade något vagt. Kompisen reste sig också. Lätt svajande.

"Stanna nu", sa Ante när han kom upp för att hämta luft. "Det är söndag i morgon. Det är lugnt."

Peo önskade att han hade haft ord. Såg dem få på sig skor och jackor utan att hittat några; sa till slut, bara för att säga något, ett citat som elakt kom flaxande upp från hans undermedvetna:

"Do not go gentle into that good night."

"God natt," sa den ljusa, och den mörka: "Förlåt?"

"Ingenting", sa han skamset, "en dikt av Dylan Thomas."

"God natt." De flydde, gående, men det var ändå en flykt i panik.

Ante skrattade.

Senare. Ante och Sabbe i varsitt sovrums rum, med varsin tjej, otydliga läten från bägge hållen. Tomas i soffan, Peo på ett osäkert berg av kuddar.

"Förlåt", mumlade Tomas.

"Vad då?" Peo vaknade till från en förvirrad dröm. "Det gör ingenting, det var inte ditt fel", sa han innan han klarnade. Undrade vad det handlade om.

"Att jag ville ha soffan."

Peo andades ut. "Spelar ingen roll."

"Jo för mig. Jag har kattskräck. Klarar inte tanken att den där vidriga grejen ska hoppa upp på mig igen. Trycka

in klorna i bröstet.”

”Det är ingen fara.”

”Jo. Dom känner det på sig. Så fort jag somnar kommer han.”

”Du inbillar dig.”

”Vänta bara.”

Peo sjönk ned i drömmen igen. En ljushårig flicka ville prata med honom men hon förstod inte vad han sa. Han försökte igen. De befann sig på en väg som var en tunnel. Han hittade inte ut. Han försökte förklara och hon förstod inte.

Hon skrek rätt ut. Föll genom tunnelväggen. Tunneln rasade över honom.

Peo vaknade med Tomas liggande över sig. Den vita katten slank ut genom dörren. Rund och uppblåst som en fugufisk. Tomas, flämtande, puls hundraåttio, rullade snabbt undan.

”Jävlar!”

De fick frukost också.

”Snälla tjejer”, sa Ante i bilen. Drygt tre mil till Vuollerim. ”Fast det var lite jobbigt att hon sprang omkring i string och T-shirt på morron. Jag ville ta en runda till.”

”Vi kommer tillbaka.”

”Säkert.” Tomas körde, Peo bredvid. Ante satt i baksätet och daskade Sabbe på låret. ”Eller vad säger du, Sabel? En runda till.”

”Jo”, sa Sabbe.

”Hur var hon då? Svalde hon?”

”Gissa.” Inget mer.

Ante bytte plötsligt inriktning. ”Men vad fan tog det åt dig då, Peo? Konstverk och process? Vad har du läst nu?”

”John Carey”, sa Peo.

”Va?”

"John Carey. En engelsman."

"Såg du hur bruden såg ut? Snacka om levande frågetecken. Och du hade minst halva inne, fem sjättedelar skulle jag gissa utifrån min rikhaltiga erfarenhet. Inte så mycket kvar av processen. Om du bara hade hållit dig till matchen i stället för att sätta dig i avbytarbåset och gnälla."

Peo ryckte på axlarna.

"Det är ditt ex, vad hette hon? Anna?"

"Anna." Mumlande.

"Så du var ihop med en tjej i fyra år och hon drog. Måste du bete dig som en idiot för det?"

Peo vände sig om i bilen, såg på Ante för att ta del av visdomen. Utanför var dagen kall och klar. Snön gnistrade i granskogen.

"Jag vet inte", sa han. "Har du några tips?"

"Du måste ju läsa av folk. Hon ville så hon skämdes. Och du svamlade bort henne. Fattar du hur dum hon måste ha känt sig?"

"Jo", erkände han.

"Så varför? Varför kunde du inte bara ha sagt, inte fan vet jag ... jo, du kunde ha sagt, jag såg dig och sen spelade jag bara för dig."

Tomas gapskrattade. Till och med Sabbes mungipor rörde sig en aning uppåt.

"Nu får du väl ge dig", sa Peo och vände sig framåt igen.

"I helvete", envisades Ante. "Det är bara ett spel. Varför läser du inte Spelet? Du som läser så jävla mycket. Neil Strauss, han som skrev The Dirt åt Mötley Crüe? Det är bara ett spel alltihop och hade du sett henne i ögonen och sagt Vet du att när jag såg dig hände det nåt med mig, jag har aldrig spelat så där förr, så hade du haft henne på rygg på fem minuter."

"Säkert."

"Så varför? Varför i helvete varför varför?"

"Du vet", sa Peo. Han var less. Vände sig framåt igen. "Vi har varit igenom det här förr."

"Visst fan har vi det men det är ju så världsklassidiotiskt. Säg det igen."

"Din då?" sa Peo. "Sög hon bra? Tog den i choklادتunneln?"

"Angår inte dig. Säg det nu."

"Aldrig. Säg det själv om du måste tjata om det."

"Det känns inte rätt." Antes imitation av Peo var faktiskt hyfsad. Tyvärr. "Det känns som om jag spelar teater ... Men det är ju för fan teater det handlar om. Hur många tjejer tror du det finns som vill prata om processer och Dylan Thomas? Dom flesta vet inte ens vem Bob Dylan är numera."

"Jag vet."

Tomas kastade en snabb blick åt sidan. Peo höjde snabbt på ögonbrynen åt honom: det är ingen fara, det är bara för att fördriva tiden. Kollade på Ante igen. Ante sjönk bakåt i sätet, uppgiven. "Jag fattar inte vad fan det är med dig. Du spelar fan som Hendrix och Neil Young samtidigt. Helt jävla obegripligt, jag fattar inte vad du gör här uppe ens. Världsjävlaklass. Sen går du omkring och pratar om dina böcker. Hur mycket rock'n'roll är det?"

"Han pratar inte om sina böcker", påpekade Tomas. "Det är du som gör det."

Det pyste till i baksätet. Peo såg bakåt.

"Ge mig en också", sa Ante. Sabbe hade öppnat en öl. Han rotade i en väska och räckte över en Kung till Ante.

"Ska du ha?" sa Sabbe. Tre ord i rad, förbluffande.

"Ja vad fan." Peo sträckte sig över och fick en Kung, iskall, hade säkert legat ute över natten, nästan frusen. Han kände plötsligt att han var törstig och svepte en

tredjedel av burken. Fick brainfreeze och hejdade sig, skakade på huvudet medan smärtan gick över.

"Köldskalle?" sa Ante. "Lite rock'n'roll till slut."

"Vad menar du egentligen", sa Peo, "med rock'n'roll?"

"Det är en musikstil." Ante tog en stor klunk till. Grinade när han också kände kölden krypa upp mot hjärnan.

"Du vet vad jag menar."

Ante såg på honom för ett ögonblick. "Att leva som Keith Moon?"

"Dö som han menar du. Fet och slut trettitvå år gammal. Är det det som är rock'n'roll?"

Peo hade tänkt fortsätta men Sabbe harklade sig och alla tystnade: deras trummis skulle säga något av egen fri vilja.

"Det fanns en jazzpianist", sa han utan att se på någon, "på tjugotalet. Fats Waller. Han hamnade bredvid nån kvinna på en middag som frågade vad jazz egentligen var. Fats Waller tittade på henne och sa: 'Lady, if you don't know by now, it's no use me telling you.'"

Tyst ett ögonblick.

"Så man ska inte säga det i ord?" sa Peo sen. "Bara veta?"

Sabbe ryckte på axlarna och tog en klunk till. Burken blev tom och han släppte ned den på golvet.

De kom fram till Vuollerim, fick en liten stuga och tog några öl. Satte upp grejerna och kollade ljudet. Ante försvann till ett bord och snackade upp några medelålders damer. Tomas och Peo stod vid bardisken, skakade på huvudet. Sabbe satt i ett hörn och sög på en öl.

Barinnehavaren ringde polisen.

"Nå vi har bråk här", sa han. "Kan ni kom så är he bra."

Peo såg sig omkring i lokalen. De enda som rörde sig var Antes händer när han gestikulerade och förklarade något för sina nya fans.

"Vad då bråk?" sa Peo.

"Ha du int spela här förr?"

"Jo ... Ett par år sen."

"Nå", sa barinnehavaren. "Vi vet att he kom folk i kväll. Och dom bli full och dom ska slåss. Och he tar väl en fem timmar för polisen att kör hit. Så om dom far nu bli he lagomt."

Peo nickade.

Han fick aldrig veta om polisen kom. Kvällen blev avslagen. Lite folk, trots vad innehavaren hade sagt, inget bråk och inget drag heller. Peo spelade pliktskyldigt och rätt. Ante försökte snacka upp de medelålders igen men de drog.

"Det sista dom sa var att man måste spela T.N.T. i Vuollerim", sa Ante i stugan. "Det är nåt slags signaturlåt."

"Synd att vi inte visste."

"Det kom ändå inget folk."

De drack öl och spelade kort. Sabbe vann halva Antes gage. Sedan klarade ingen att räkna längre.

Peo lade sig först. Hörde kortspelet övergå i den vanliga turnéjargongen. "Och han satte på henne inne på muggen, folk tänker inte på hur jävla lyhört det är på det där stället, men han körde på så in i helvete och bruden skrek och alla visste vad som hände, det finns ju bara en mugg där och folk stod i kö, när han var klar klättrade han ut genom fönstret och tjejen öppnade dörren, med frisk och rosa hy, kan man säga ..."

Blah blah blah.

Antes röst vaggade Peo till sömns.

vi e fina vi e snälla

Efter Jokkmokk och Vuollerim kom en dödperiod, några veckor utan spelningar. Ante och Sabbe gillade inte att repa i onödan och Peo fick många lediga kvällar. Han fyllde dem med lektionsförberedelser och böcker.

Peo jobbade som musiklärare på Backaskolan, estetgymnasiet. Han och tre andra lärare delade på tre årskurser musik och ett antal tillval från andra program.

Han steg upp klockan sju varje morgon, bryggde te och bredde några mackor i sitt lilla kök, slog på sin bärbara och ögnade rubrikerna i ett par tidningar. Sen till Backa och eleverna. Lunch med kollegorna för det mesta, mer undervisning på eftermiddagen, hem vid fyra-fem. Fixa en middag som var lika enkel som frukosten. Planka låtar och läsa.

Harva på och bita ihop.

Det var, tänkte han, väldigt lite rock'n'roll över det livet. Just det, mindes han, han visste ju inte vad rock'n'roll betydde.

Jag är antagligen hemskt tråkig, tänkte han sedan. Spela jävla roll. Det kanske inte ska spela någon roll. Ante bryr sig inte om vad det betyder. Så länge det är kul.

Han gick in i den enorma gymnasieskolan och svängde åt höger nedför trappan där musikavdelningen låg. Mötte elever i jackor som började bli lite mindre bylsiga och insåg att solstrimman på väggen hade nått längre ned. Bara några veckor till påsklovet.

Det skulle bli sommar det här året också.

Han gick in och tog emot eleverna.

Det hände den eftermiddagen, efter några lektioner i musikteori och ljudteknik som Peo gled igenom med minimal ansträngning: avancerad lärarrobotik. Han hade en ensemblegrupp med treor som skulle ut på PR-turné i högstadierna runt om i kommunen. Tre tjejer och tre killar som var rätt duktiga, ett par av dem funderade på att söka vidare till folkhögskolan eller direkt till musikhögskolan och alla såg upp till Peo.

Han gillade att ha sistaårselever. De hade tappat lite av den automatiska respekt eller fruktan som många hade med sig från grundskolan och kunde, i bästa fall, respektera en lärare för hans eller hennes kunskap snarare än för lärarens makt. Ett par av eleverna i just den här gruppen vågade komma med frågor, ifrågasättanden och frispråkiga kommentarer som inte sällan tvingade Peo att tänka till ordentligt.

De spelade Stones. Honky Tonk Women, i en version som var en blandning mellan singeln och Country Honk från Let It Bleed. Mycket akustiskt, två gitarrer och countrylicks från en fiol som en, åtminstone till utseendet, punkig tjej vid namn Ida skötte med den äran, samt dessutom elbas, elpiano och trummor. Adam, en av gitarristerna, sjöng lead och tre andra körade.

Det lät riktigt bra. Allt satt ihop och var alldeles rätt.

"Det är alldeles för rätt", sa Peo till gruppen när de hade tagit sig genom hela låten för andra gången.

Fyra personer såg ut som frågetecken. Ida och hennes kompis Lova, som skötte basen, reagerade starkast.

"Ska det inte vara rätt?"

"Jag tyckte att det lät bra."

Peo vände upp ena handflatan. "Ja, vad tror ni att jag menar?" sa han pedagogiskt.

Adam såg på notbladet framför sig och Peo visste vad som skulle komma. Han kände treorna rätt väl. "För det

första har väl Stones aldrig haft noter.”

”Knappast”, instämde Peo. ”Utom möjligen dom där blåsarna som spelade med dom på sjuttitalet, Bobby Keys och vad hette han. Fast jag vet inte om dom heller hade det så ofta.”

”Men noter spelar väl ingen roll”, sa trummisen Bea, en av dem som tänkte söka till musikhögskolan. ”Det är bara ett sätt att lära sig.”

”Kanske”, sa Peo. Han såg på klockan. En halvtimme kvar. ”Det här skulle man kunna diskutera i dagar”, sa han. ”Jag har haft såna diskussioner många gånger, när jag gick på musikhögskolan och efteråt. Blir det på ett särskilt sätt när man spelar med noter? Och varför är det fel att det låter rätt?”

”Stones ska vara lite slafsiga”, sa Adam.

Peo nickade. ”Ja ... det håller jag nog med om. Stones får inte låta som Steely Dan eller som nåt programmerat, säg Michael Jackson. Det skulle bli konstigt.”

”Hur gör man det där då?” sa Ida uppkäftigt. ”Ska man vara på fyllan när man spelar?”

Peo log. Han gillade när de tog sig ton. ”Som er lärare”, sa han, ”så måste jag givetvis omedelbart säga nej. Alkohol och musik hör inte ihop och om Stones, till exempel Keith Richards, någonsin har druckit i samband med inspelningar eller konserter så har musiken absolut förlorat på det.” Mer eller mindre undertryckta skratt. ”Men -”

”Har du varit full på scen nån gång?”

Han var beredd på frågan. Det var inte första gången. Han hade jobbat på Backa i fyra år och många avgångselever och före detta elever dök upp på spelningar. ”Klart jag har. Eller påverkad, full låter kanske lite väl drastiskt. Men som sagt, som lärare kan jag inte rekommendera det.”

”Har du varit nykter på scen nån gång då?”

Det var Ida. Förstås. Trotsigt leende.

”Lika klart det”, sa han. ”Jag är inte alkad. Än.” Han log tillbaka. ”När ni ser mig dyka ned i gitarrfodralet och det kluckar lite och magistern börjar lukta bensin får ni hålla ögonen öppna.” Spridda skratt igen.

”Men allvarligt”, fortsatte han. ”Det är klart att det kan ha med alkohol att göra. Själv har jag bara hört Stones en gång, på Globen nolltre. Jag vet inte hur blaskiga dom var, men dom var inte särskilt bra. Det var mest legenden man tittade på. Men vad Stones alltid har, fulla eller nyktra, är ett speciellt förhållande till det som kallas timing. Om musiken låter slö eller energisk, om den vill framåt eller bakåt.” Han såg på klockan igen. Det kommer att bli en yrkesskada, tänkte han, jag kommer att mäta ut mitt liv inte med kaffeskedar utan med antalet minuter kvar av lektioner. ”Spela igen. Spela lite slöare. Lite slafsigare. Bry er lite mindre om rätt toner och slappna av bara.”

Gruppen spelade. Det lät exakt likadant.

”Det lät exakt likadant”, sa Adam efteråt. Lång och gänglig, hår till bröstvårtorna, inte riktigt koll på sin kropp än. Snart nitton. Peo såg sig själv, sin egen början, i pojken men ville inte ens tänka på den saken, släppa fram nostalgin. Anna lurade bakom alla sådana hörn.

”Eller hur?” sa han. ”Ta det här som läxa. Leta upp alla inspelningar ni kan hitta av Honky Tonk Women och Country Honk. Youtube, var som helst. Spela med dom och försök få in känslan. Hör på originalet, hur slött allting låter, och kolla sen hur mycket låten ökar i tempo. Kolla var den ökar och hur det egentligen går till. Gräv ner er i Stones en vecka.”

De kom tillbaka efter en vecka. Alla hade gjort läxan och alla hade åsikter om saken. Men det lät fortfarande likadant när de spelade. Lite sterilt, ville Peo säga till dem,

eller: Det är inte riktigt rock'n'roll. Men det kändes elakt att säga att de lät sterila. Och rock'n'roll visste han ju inte själv vad det var. Så han log och sa att det nog skulle ordna sig.

Han måste bli mer konkret, insåg han. Lära sig att uttrycka sig tydligt och exakt. "Kom lite senare på trean", och sådana saker. Fast det var svårt med de här ungdomarna, man fick vara glad om de alls befann sig i närheten av trean. Han mindes plötsligt den där killen i, vad var det, Scritti Politti, han som sa i en intervju att efter att ha jobbat länge med sequencers blev det svårt att kommunicera med människor. "Kan du komma två millisekunder senare på det där anslaget?" Och så vidare.

Peo kände våren i luften när han gick hemåt. Vi har vår i luften, var har ni er, tänkte han ofrivilligt. Men hur som helst skulle det börja tina snart.

Och snart påsk. Snart väggkrog 365 norr om Pajala. Påsktraditionen.

Och rep i kväll.

Han hade ingen lust att laga mat. Han ringde pizzabilen. Peo var välkänd som kund och kände föraren lika bra. De hejade ofta på krogen.

Fast det var inte den föraren. Det var en ny kusk som levererade hans Quattro. En tjej. Snygg, någonstans mellan tjugo och tjugofem.

"Hej", sa hon när han öppnade. "Det blir åttio."

"Hej", sa han och letade fram en hundralapp, "var är Janne?"

"Semester", sa hon. "Jag vickar."

"Kul." Och så slank det ur honom. "Det lär bli mer pizza framöver."

"Låter bra", sa hon.

Han räckte henne en hundralapp. "Det är bra så."

Hon såg lite förvirrad ut men fann sig snart. "Okay."

”Jag ringer igen”, sa han.

”Gör det”, sa hon. Och sedan, precis när han redan höll på att dra igen dörren, med pizzakartongen osäkert balanserande på vänster underarm, precis då sa hon, helt i onödan: ”Tänk på att det är ett jobb. Inget annat.”

”Va?” sa han. ”Okay.”

Varför sa hon så där, tänkte han medan han helt regelvidrigt använde en sax för att klippa upp pizzan i slices. Jag stötte väl inte på henne.

Han rynkade pannan. Kunde man inte skämta lite?

Han kanske verkade desperat.

Jag ska lägga ned det där med tjejer, tänkte han. Jag ska ägna mig åt musik. Musik och öl och pizza. Fy fan. Det får vara bra nu.

Bandet hette Spike efter en Elvis Costello-platta. I alla fall hävdade Ante att det var efter den. Sabbe ryckte bara på axlarna och Tomas hade inte varit med från början: den förra basisten hade stupat vid vägkanten, eller med andra ord gift sig och lagt av, liksom den förra gitarristen. Ante hävdade att han hade spelat med Spike sedan mitten av åttiotalet men det var svårt att veta vad som var sant. Det fanns naturligtvis också en lång historia kring själva bandet, med olika medlemmar och vikarier och namnbyten hit och dit. En gång, hade någon berättat, hade de hetat Bruce Wayne, registrerat namnet och tjänat tjugotusen, mycket pengar på den tiden, från Semic Press när den första Batmanfilmen kom.

Ante var fyrtiofem minuter sen till repet. Inget överraskande med det. Och när han kom skulle det drickas kaffe och rökas. Det var totalt rökförbud i lokalen, en källare under ett högstadium i centrum, men om man hade fönstret öppet och lät bli att röka medan det fanns folk i närheten brukade det gå bra.

Ante och Sabbe rökte. Röda Marlboro. Tomas och Peo drack kaffe.

"Några nya låtar?" sa Ante. Ingen hade några förslag.

"Vi ser vad som händer", sa Tomas. "Var det inte på det där stället vi råkade börja på Mamma Mia en gång? Och blev tvungna att ta oss igenom?"

"Fy fan", sa Ante. "Prata inte om eländet."

Sabbe satt tyst. Blåste rökringar, följde dem med blicken när de upplöstes uppe vid taket.

"Nå?" Ante igen, alltid lika på. "Ska vi spela igenom några hits?"

Tomas reste sig upp. "Vi kan väl göra det. När vi ändå har tagit oss hit."

De spelade Brown Sugar för att få ordning på antalet introvarv i början och efter refrängerna. Det kändes bra. Peo tittade upp nånstans i mitten av låten och såg att de andra kände likadant.

"Inget gott om Carlos Santana", sa Ante efteråt. "Men ni kommer ihåg vad han har sagt. Man vet att det är ett bra rep när man tittar upp och alla andra också dreglar."

"Det är fan sant", sa Tomas.

Två låtar till, för formens skull. Sen påpekade Ante att det var risk för att de skulle spela sönder låtarna. Kaffe och cigaretter igen. Peo började berätta om ensemblegruppen som spelade för rätt. Ingen förstod problemet. Eller snarare var problemet självklart för dem.

"Man kan inte undervisa i rock", sa Ante tvärsäkert. "Alla säger det. Jimmy Page. The good thing about the guitar was they didn't teach it in school. Och så vidare."

Peo skakade på huvudet. "Men det där stämmer inte riktigt. Det finns massor av historier om att Page - och John Paul Jones också förresten - spelade efter noter och arrade låtar i London långt före Zeppelin. Det låter mer som en häftig grej att säga till journalister. Fuck school, liksom."

"Page skrev aldrig några noter."

Peo blev osäker. Ante hade den effekten. Säker på sin sak. "John Paul Jones gjorde det i alla fall. Och Page läste, det vet jag."

"Jamen va fan läsa noter kan man väl göra."

"Men vad är problemet då? Var blir det fel?"

"När man sätter ungar i en skolsal", sa Ante, cool och självsäker med sin Marlboro viftande blå rök mot det öppna fönstret, "och ger dom noter och är pedagogisk med dom. Där blir det fel. Jag hade nån sån lärare själv. Fy fan."

"Det måste inte vara så."

"Men du säger själv att det är så."

"Ja, men jag vill veta varför, jag vill inte bara komma med tvärsäkra kommentarer."

"Ni behöver tala ut", sa Sabbe plötsligt. "Charlies."

De stirrade på honom.

"Det kan prata", sa Ante.

"Torsdag i dag", sa Tomas. "Jobbar inte du i morgon?"

Sabbe reste sig upp. "Vill du hem?"

"Nej, okay." Tomas ryckte på axlarna. "Jag är med om alla ska med."

"Klart vi ska med", sa Ante. "Eller hur? Peo?"

Klockan var nio, tänkte Peo. Två öl skulle bli fyra eller sex. Minst. Men han hade ingen undervisning före halv tio i morgon.

"Visst", sa han.

"Det var på en fest på universitetet", sa Ante. "Nåt jubileum. Dom hade en miljon i budgeten och det mesta hade gått till fri sprit. Vi spelade med Cliffs, så jävla länge sen är det, åttital faktiskt, och Bagge och jag var där och körde våran sånganläggning åt jazzbanden från början. Det kom alltså professorer och doktorer i yttersta fyllan och sprutade gratisvin i käften på varann med vattenpistoler.